

Градимо мостове међу генерацијама

Тек сам положила вожњу. Имам трему! Осећам се непријатно јер ме остали возачи изнервирано псују, користећи све оне уобичајене псовке резервисане за жене-возаче. Полако сваки дан се мало по мало опуштам и схватам да нема разлога за бригу.

Паркирала сам испред улаза и чекам маму да заједно идемо по моју другарицу. Она ме убеђује да идемо њеним аутом, а не мојим. Кажем јој лепо да ћу ја возити. Али она каже: "Не кажем ти ништа друго, него далеко је, а ти имаш пробну дозволу... "Праснула сам у тренутку: "Немој ми баксузирати. Немаш поверења у мене!" „Ма не, већ само мој ауто је већи, па ти предлажем да идемо мојим. Ево вози га ти, али само немој сама да идеш.“ „Е сад морам да имам и татора! Мама, крај разговора!!! Идем сама, а ти ако желиш крени за мном својим колима. Задовољна?“

Села сам у кола и без њеног одговора отишла. Имала сам времена да размишљам. У последње време се нешто дешава са мојом мајком. У реду, мајка жели да ми пренесе своје искуство, али ме плаши својим страховима које при том не изговара. Ја их само осећам како лебде у ваздуху. И јесам ли ја глупа што је не слушам? Али она ме је увек подржавала и храбрила. И ту вожњу сам због ње полагала. Уосталом, гледала сам њу. А сад ми се чини као да је љубоморна што ја могу сама без ње. Пре неки дан ми је рекла: "Паметна жена зна када треба да проговори, а када треба да ћути. А кад проговори, треба да зна шта не треба да каже!" „Јел то значи да треба да се правим луда?“ - питала сам је. А она је севнула очима и праснула: "А када се правиш паметна, шта постижеш?" Имам утисак да једна од нас две хода по живом песку. Као да се играмо ћораве баке и стално се разговори завршавају са чувеном „паметнији попушта!“ Ништа не схватам. Не желим да се љутим на њу. Желим да је питам за савет, али као да јој сипам со у очи. Разговарамо, али чудно, и после сам тужна ако будем груба према њој.

„Живот је ћерко као свеска! Ту се региструју тренуци среће, бола и тако редом. Кад се испуни свеска, завршава се и живот, подвучеш црту и израчунаш крајњи резултат. Ако је више срећних тренутака, онда си имала среће. Ако не...штета! Изгубила си време! Јеси ли разумела госпођице ћерко, која глумиш паметњаковићку? И затори уста, лете муве!“

„Мама шта ти је? Па само сам питала јеси ли срећна?“

„Шта мислиш да је срећа глупердице? Непромењено стање у ком непрекидно живиш и које те заслепљује? Имаш ти много да научиш о животу.“

„Зашто ме ти не подучиш свему?“

„Зато ћерко, што свако у животу носи своје бреме, онако како му је судбина одредила и наметнула. Нема понављања, нити женски родослов може да те заштити. Свака твоја бака, прабака или чукунбака је желела да своју ћерку сачува од нечега, али није успевала осим да јој да свој пример и нада се да ће је лоше заобићи.“

Понекад се питам да ли ми градимо мостове међу људима, да не би остали сами? Да ли смо стварно жељни искуства наших ближњих или стрепимо од будућности? Ипак нам је најлепше када смо ушушкани у мамином крилу. Зар не?